Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (trzecia izba)

z dnia 19 listopada 2025 r.*

Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku – Graficzny unijny znak towarowy Làv – Artykuł 18 ust. 1 i art. 58 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) 2017/1001 – Dowód rzeczywistego używania – Ocena dowodów – Nieracjonalne lub nadmierne obciążenia dowodowe – Zasada dobrej administracji – Artykuł 41 Karty praw podstawowych

W sprawie T-563/24

Gürok Turizm ve Madencilik AŞ, z siedzibą w Kütahyi (Turcja), którą reprezentowali J. Erdozain López, J. Vicente Martínez i M. López Camba, adwokaci,

strona skarżąca,

przeciwko

Urzędowi Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), który reprezentowała D. Stoyanova-Valchanova, w charakterze pełnomocnika,

strona pozwana,

w której drugą stroną w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą EUIPO była

Olav GmbH, z siedzibą w Kolonii (Niemcy),

SĄD (trzecia izba),

w składzie podczas narady: P. Škvařilová-Pelzl (sprawozdawczyni), prezeska, I. Nõmm i D. Kukovec, sędziowie,

sekretarz: J. Čuboň, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 7 lipca 2025 r.,

wydaje następujący

* Język postępowania: angielski.

Wyrok

1 W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżąca, Gürok Turizm ve Madencilik AŞ, wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 22 sierpnia 2024 r. (sprawa R 214/2024-4) (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją").

Okoliczności powstania sporu

2 Skarżąca jest właścicielem unijnego znaku towarowego nr 011224821, zarejestrowanego w dniu 7 marca 2013 r. na podstawie zgłoszenia dokonanego w dniu 28 września 2012 r. przez spółkę Gürallar YAPI Malzemeleri Ve Kimya Sanayii Anonim Sirketi, poprzedniczkę prawną skarżącej, w odniesieniu do następującego znaku graficznego:

3 Towary i usługi objęte znakiem towarowym przedstawionym w pkt 2 powyżej należały do klas 8, 11, 19, 21, 35, 37 i 39 w rozumieniu Porozumienia nicejskiego dotyczącego międzynarodowej klasyfikacji towarów i usług dla celów rejestracji znaków z dnia 15 czerwca 1957 r., ze zmianami, i odpowiadały, dla każdej z tych klas, następującemu opisowi:

– klasa 8: „narzędzia i przyrządy (ręcznie sterowane); wyroby nożownicze; broń biała; ostrza (maszynki do golenia); stołowe wyroby nożownicze wykonane z metali szlachetnych lub pokrywane nimi, zn. noże, łyżki i widelce; nieelektryczne krajarki do jaj lub sera, nieelektryczne radełka do pizzy, nieelektryczne obieracze do owoców i warzyw";

– klasa 11: „urządzenia do oświetlania, ogrzewania, wytwarzania pary, gotowania, chłodzenia, suszenia, wentylacji, zaopatrzenia w wodę oraz instalacje sanitarne; wanny łazienkowe, bidety, instalacje wannowe, kabiny do natrysków, pisuary (sanitarne urządzenia wyposażeniowe), muszle klozetowe, toalety, przenośne; toalety, zlewozmywaki";

– klasa 19: „materiały budowlane niemetalowe; rury sztywne niemetalowe stosowane w budownictwie; asfalt, smoła i bitumy; budynki przenośne niemetalowe; pomniki niemetalowe; ukształtowane materiały budowlane, konstrukcyjne i do budowy dróg, wykonane z betonu, gipsu, ceramiki, gliny, piasku, kamienia naturalnego, kamienia sztucznego, drewna, tworzyw sztucznych lub materiałów syntetycznych; budynki, żerdzie, bariery; naturalne lub syntetyczne niemetalowe powłoki powierzchniowe do celów budowlanych w postaci płytek lub pasków (do klejenia na gorąco); bloczki szklane do budownictwa, cegły szklane, płytki szklane, szyby szklane, panele szklane do celów budowlanych";

– klasa 21: „przybory kuchenne i gospodarstwa domowego oraz pojemniki; grzebienie i gąbki; pędzle (z wyjątkiem pędzli malarskich); materiały do wytwarzania pędzli; sprzęt do czyszczenia; wełna (wata) stalowa; nieprzetworzone lub półprzetworzone szkło (z wyjątkiem szkła stosowanego w budownictwie); wyroby szklane, porcelanowe i ceramiczne nieujęte w innych klasach; naczynia, słoiki, słoiki na herbatniki, szklanki i kieliszki, filiżanki, tace,

kieliszki do jajek, filiżanki do kawy, rondle, karafki, formy do ciastek, czajniczki do herbaty, zastawa stołowa (inna niż noże, widelce i łyżki) ze szkła i porcelany, zn. miski, kubki, talerze, solniczki i pieprzniczki, sosjerki, dzbanki i wazony; posążki, posągi i artykuły artystyczne ze szkła i porcelany”;

– klasa 35: „reklama; zarządzanie w działalności handlowej; administrowanie działalności handlowej; prace biurowe; gromadzenie, na rzecz osób trzecich, towarów, takich jak narzędzia ręczne i sprzęt (ręcznie sterowane), urządzenia do oświetlenia, ogrzewania, wytwarzania pary, gotowania, chłodzenia, suszenia, wentylacji, zaopatrzenia w wodę oraz instalacje sanitarne, materiały budowlane, rury sztywne niemetalowe stosowane w budownictwie, budynki przenośne niemetalowe, pomniki, niemetalowe, przybory gospodarstwa domowego lub kuchenne i pojemniki, wyroby szklane, porcelanowe i ceramiczne (z wyjątkiem ich transportu), w celu umożliwiania klientom wygodnego oglądania i kupowania tych towarów; wszystkie wyżej wymienione usługi mogą być świadczone przez sklepy sprzedaży detalicznej, hurtowej, za pośrednictwem katalogów sprzedaży wysyłkowej lub za pośrednictwem mediów elektronicznych, na przykład za pośrednictwem stron internetowych lub programów telewizyjnych oferujących zakupy”;

– klasa 37: „usługi budowlane; naprawy; usługi instalacyjne; usługi budowlane; usługi budowlane, naprawa i renowacja”;

– klasa 39: „transport; pakowanie i składowanie towarów; organizowanie podróży; usługi biur zlecających transport w postaci organizowania wycieczek dla turystów, usługi pośrednictwa w zlecaniu frachtu w postaci pośrednictwa frachtowego, usługi pośrednictwa w zakresie statków w postaci transportu frachtu statkami, usługi biur turystycznych w postaci usług pośrednictwa turystycznego i usług przewodników turystycznych, dokonywanie rezerwacji i rezerwacja transportu oraz biletów podróżnych i wycieczkowych, usługi organizowania wycieczek”.

4 W dniu 8 grudnia 2022 r. Olav GmbH, druga strona postępowania przed Izbą Odwoławczą, złożyła wniosek o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku towarowego, przedstawionego w pkt 2 powyżej, w odniesieniu do wszystkich towarów i usług, dla których dokonano zgłoszenia rzeczonego znaku towarowego, na podstawie art. 58 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz.U. 2017, L 154, s. 1) ze względu na to, że znak ten nie był rzeczywiście używany przez nieprzerwany okres pięciu lat.

5 Decyzją z dnia 28 listopada 2023 r. Wydział Unieważnień częściowo uwzględnił ów wniosek i stwierdził wygaśnięcie prawa do spornego znaku towarowego w odniesieniu do wszystkich towarów wymienionych w pkt 3 powyżej, z wyjątkiem „pojemników kuchennych i używanych do celów gospodarstwa domowego; wyrobów szklanych nieujętych w innych klasach; naczyń, słoików, słoików na herbatniki, szklanek i kieliszków, filiżanek, filiżanek do kawy, karafek, zastawy stołowej (innej niż noże, widelce i łyżki) ze szkła, zn. misek, kubków, talerzy, dzbanków” należących do klasy 21.

6 W dniu 28 stycznia 2024 r. Olav GmbH wniosła do EUIPO, na podstawie art. 66–71 rozporządzenia 2017/1001, odwołanie od decyzji Wydziału Unieważnień w zakresie, w jakim nie stwierdził on wygaśnięcia prawa do spornego znaku towarowego w odniesieniu do towarów wymienionych w pkt 5 powyżej.

7 Zaskarżoną decyzją Izba Odwoławcza stwierdziła nieważność decyzji Wydziału Unieważnień, uznawszy zasadniczo, że dowody przedstawione przez skarżącą nie osiągają wymaganego poziomu mocy dowodowej pozwalającego na wykazanie zakresu używania spornego znaku towarowego oraz że nieprzedstawienie przez stronę skarżącą dodatkowych wyjaśnień i nieustanowienie przez nią wzajemnych odniesień stoi na przeszkodzie temu, by rzeczone dowody można było uznać za solidne, obiektywne i wystarczające.

Żądania stron

8 Skarżąca wnosi do Sądu zasadniczo o:

– stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim uwzględniono w niej wniosek o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku w odniesieniu do wszystkich towarów z klasy 21 objętych spornym znakiem towarowym;

– obciążenie EUIPO kosztami postępowania;

– obciążenie spółki Olav kosztami postępowania.

9 EUIPO wnosi do Sądu o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji.

10 Na rozprawie skarżąca uzupełniła swoje żądania i wniosła do Sądu, tytułem żądania ewentualnego, o zmianę zaskarżonej decyzji.

11 Ponadto na rozprawie skarżąca oświadczyła, że cofa żądanie zmierzające do obciążenia spółki Olav kosztami postępowania, ponieważ spółka ta nie jest stroną postępowania przed Sądem, co zostało odnotowane w protokole rozprawy.

Co do prawa

W przedmiocie dopuszczalności niektórych żądań

W przedmiocie dopuszczalności żądania skarżącej mającego na celu zmianę zaskarżonej decyzji

12 Na rozprawie skarżąca zgłosiła przed Sądem, tytułem żądania ewentualnego, dodatkowe żądanie, mające na celu zmianę zaskarżonej decyzji. Skarżąca wnosi zasadniczo do Sądu o stwierdzenie – na podstawie dowodów przedstawionych na etapie poprzedzającym wniesienie skargi i podobnie, jak uczynił to Wydział Unieważnień – że sporny znak towarowy był rzeczywiście używany.

13 Zgodnie z art. 21 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, mającego zastosowanie do postępowania przed Sądem na mocy art. 53 akapit pierwszy tegoż statutu, oraz art. 76 regulaminu postępowania przed Sądem skarga wszczynająca postępowanie musi w szczególności wskazywać przedmiot sporu i zawierać żądania strony skarżącej. Żądania powinny być sformułowane w sposób jasny i jednoznaczny w celu uniknięcia orzekania przez Trybunał infra lub ultra petita oraz naruszenia praw strony pozwanej [zob. podobnie i analogicznie wyrok z dnia 21 października 2015 r., Petco Animal Supplies Stores/OHIM – Gutiérrez Ariza (PETCO), T-664/13, EU:T:2015:791, pkt 24 i przytoczone tam orzecznictwo]. Ponadto dopuszczenie

nowych żądań przedstawionych po raz pierwszy w toku rozprawy oznaczałoby pozbawienie strony pozwanej możliwości przygotowania odpowiedzi, a tym samym stanowiłoby naruszenie przysługującego jej prawa do obrony (zob. podobnie wyroki: z dnia 17 marca 2005 r., Komisja/AMI Semiconductor Belgium i in., C-294/02, EU:C:2005:172, pkt 75; z dnia 15 września 2021 r., ADR Center/Komisja, T-364/15, niepublikowany, EU:T:2021:593, pkt 65 i przytoczone tam orzecznictwo).

14 Zatem pod uwagę mogą zostać wzięte tylko żądania przedstawione w skardze wszczynającej postępowanie, a zasadność skargi należy badać jedynie w świetle żądań widniejących w rzeczonej skardze. Artykuł 84 § 1 regulaminu postępowania zezwala na podnoszenie nowych zarzutów, pod warunkiem że ich podstawą są okoliczności prawne i faktyczne ujawnione dopiero w toku postępowania. Zgodnie z orzecznictwem zastrzeżenie to dotyczy a fortiori wszelkich modyfikacji żądań, a wobec braku okoliczności prawnych i faktycznych ujawnionych w procedurze pisemnej pod uwagę można brać jedynie żądania przedstawione w skardze (zob. podobnie wyrok z dnia 21 października 2015 r., PETCO, T-664/13, EU:T:2015:791, pkt 25 i przytoczone tam orzecznictwo).

15 Tymczasem w niniejszym przypadku wniosek o zmianę zaskarżonej decyzji nie opiera się na jakiejkolwiek nowej okoliczności w rozumieniu art. 84 § 1 regulaminu postępowania, tak więc nawet przy założeniu, że skarżąca chciała dostosować swoje żądania w toku rozprawy, modyfikacji takiej nie można dopuścić, biorąc pod uwagę brak jakiejkolwiek nowej okoliczności prawnej lub faktycznej, ujawnionej dopiero po wszczęciu postępowania.

16 Wobec tego żądanie skarżącej mające na celu zmianę zaskarżonej decyzji, przedstawione Sądowi – tytułem żądania ewentualnego – po raz pierwszy na rozprawie, jest niedopuszczalne.

W przedmiocie dopuszczalności żądania pierwszego, w którym EUIPO przyłącza się do żądań skarżącej

17 W swoim jedynym zarzucie EUIPO przyłącza się do żądań skarżącej mających na celu stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji.

18 Otóż, o ile EUIPO nie ma czynnej legitymacji wymaganej do wniesienia skargi na decyzję jednej z izb odwoławczych, o tyle nie może być ono zobowiązane za każdym razem do obrony wszystkich zaskarżonych decyzji izb odwoławczych czy też do żądania bezwzględnie oddalenia wszystkich skierowanych przeciwko takim decyzjom skarg. Nic nie stoi na przeszkodzie temu, ażeby EUIPO przyłączyło się do żądania strony skarżącej lub też – przedstawiwszy wszystkie argumenty, jakie uzna za właściwe celem udzielenia Sądowi wyjaśnień – poprzestało na pozostawieniu rozstrzygnięcia uznaniu Sądu. EUIPO nie może natomiast formułować żądań mających na celu stwierdzenie nieważności lub zmianę decyzji izby odwoławczej w kwestii, która nie została podniesiona w skardze, ani też przedstawiać zarzutów, które nie zostały podniesione w skardze [zob. wyrok z dnia 25 października 2005 r., Peek & Cloppenburg/OHIM (Cloppenburg), T-379/03, EU:T:2005:373, pkt 22 i przytoczone tam orzecznictwo].

19 W niniejszej sprawie należy zauważyć, że skarżąca zarzuca zasadniczo Izbie Odwoławczej ustanowienie, w ramach postępowania w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku, tak wysokich wymagań w odniesieniu do jakości dowodów, że stanowią one w opinii skarżącej wyjątkowo poważne obciążenie, przy tym mało praktyczne do celów wykazania rzeczywistego

używania spornego znaku towarowego. Poza tym skarżąca twierdzi, że Izba Odwoławcza dopuściła się błędu w ocenie, gdy stwierdziła, iż dowody odnoszące się do zakresu używania rzeczonego znaku towarowego nie są wystarczające, by używanie to uznano za rzeczywiste.

20 EUIPO popiera zasadniczo argumentację skarżącej i zarzuca Izbie Odwoławczej ustanowienie, w szczególnych okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy, na tyle nieracjonalnych wymagań w odniesieniu do jakości dowodów, iż w opinii tego urzędu należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji.

21 Wobec tego przedstawione przez EUIPO jedyne żądanie, w ramach którego urząd ten przyłącza się do żądań skarżącej mających na celu stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji, należy uznać za dopuszczalne w zakresie, w jakim żądanie to i argumenty przedstawione na jego poparcie nie wykraczają poza ramy żądań i zarzutów podniesionych przez skarżącą.

Co do istoty

22 Skarżąca podnosi jeden zarzut, dotyczący naruszenia art. 58 ust. 1 i 2 rozporządzenia 2017/1001. Kwestionuje ona zasadniczo stwierdzenie Izby Odwoławczej, że nie można wykazać zakresu używania spornego znaku towarowego ze względu na słabą wartość dowodową przedstawionych dowodów, oraz nie zgadza się z zarzutem Izby Odwoławczej, iż nie przedstawiła dodatkowych wyjaśnień ani nie dopracowała wystarczająco wzajemnych odniesień między wszystkimi informacjami przedstawionymi na poparcie swojej argumentacji.

23 EUIPO również twierdzi, że Izba Odwoławcza nałożyła na skarżącą nieracjonalne obciążenia dowodowe.

24 EUIPO podnosi jednak niedopuszczalność przedstawionych przez skarżącą w pkt 41 i 42 skargi informacji i argumentów, które zostały przedstawione Sądowi po raz pierwszy.

25 W niniejszej sprawie skarżąca przedstawiła, w celu wykazania rzeczywistego używania spornego znaku, następujące dowody:

– zrzut ekranu ze stroną należącą do witryny internetowej „company.lav.com.tr” z kwietnia 2023 r. (załącznik 1);

– wybór fotografii, nieopatrzonych datą, przedstawiających opakowania dostępnych w sprzedaży towarów wymienionych w pkt 5 powyżej (załącznik 2);

– zrzut ekranu ze stroną należącą do witryny internetowej „company.lav.com.tr” z kwietnia 2023 r., odsyłającą do różnych publikacji w kilku mediach (załącznik 3);

– wybór faktur, wykazów opakowań i innych dokumentów handlowych z lat 2017–2022 (załączniki 4–9);

– dwa katalogi produktów z elementem „lav” z lat 2014 i 2023 (załączniki 10 i 11);

– wyciąg z tureckiego biuletynu rejestru handlowego z dnia 10 kwietnia 2014 r. dotyczący połączenia podmiotu prawnego skarżącej w niniejszej sprawie z Gürallar YAPI Malzemeleri Ve Kimya Sanayii Anonim Sirketi (załącznik 12).

26 Skarżąca twierdzi, po pierwsze, że pkt 70 i 71 zaskarżonej decyzji zawierają sprzeczność w uzasadnieniu, ponieważ z jednej strony Izba Odwoławcza odnotowała działalność skarżącej i jej poprzedniczki w prawie własności spornego znaku towarowego w przemyśle wyrobów szklanych, a także eksport niektórych rozpatrywanych towarów do 140 krajów, w tym do Hiszpanii i Francji, jak również istnienie biura marketingu i sprzedaży we Włoszech, a z drugiej strony stwierdziła w pkt 72 tej samej decyzji, że jedyne wyraźne odniesienie do właściwego terytorium dotyczy Turcji. Ponadto skarżąca podnosi, że rozpatrywane katalogi, przedstawione w załącznikach 10 i 11, zawierają wzmianki w językach hiszpańskim i francuskim, oraz twierdzi, że używanie w katalogach wyłącznie języków angielskiego i tureckiego jest uzasadnione istnieniem jednej ich wersji, przeznaczonej do dystrybucji międzynarodowej.

27 Po drugie, skarżąca podnosi zasadniczo, że dokumenty przedstawione w załącznikach 4–9 są szeregiem dokumentów celnych, które zawierają wskazówkę używania spornego znaku towarowego w postaci elementu „lav”, widniejącego na rzeczonych dokumentach, adresowanych do spółek mających siedziby w całej Unii Europejskiej. Skarżąca podnosi ponadto, że wszystkie faktury zawierają wspólne odniesienie do objętych spornym znakiem towarowym towarów, oznaczonych tym samym ciągiem tekstu, który składa się z wielkich liter „LV”, po których widnieje łącznik, a następnie – szczegółowe odniesienie do danego produktu.

28 Po trzecie, skarżąca wskazuje na łączną liczbę 2919 wierszy, zawierających odniesienie LV, na fakturach dotyczących sprzedaży towarów objętych spornym znakiem towarowym – na przestrzeni całego rozpatrywanego okresu i o łącznej wartości przekraczającej 6,485 mln EUR.

29 Po czwarte, skarżąca zarzuca zasadniczo Izbie Odwoławczej dopuszczenie się błędu w ocenie, gdy ta w pkt 76 zaskarżonej decyzji stwierdziła, iż przedstawione faktury nie dowodzą, że towary, które miały być opatrzone spornym znakiem towarowym, były kiedykolwiek oferowane w punkcie sprzedaży w Unii, a tym bardziej że zostały zakupione przez konsumenta końcowego, i że oprócz tego nie jest jasne, kiedy towary, które miały zostać wysłane „do Europy”, zostały rzeczywiście sprzedane w jakimkolwiek punkcie sprzedaży detalicznej. Ponadto, według skarżącej, Izba Odwoławcza naruszyła prawo, gdy stwierdziła – po raz pierwszy na etapie poprzedzającym wniesienie skargi, że skarżąca miała obowiązek przedstawienia dowodu sprzedaży rozpatrywanych towarów bezpośrednio konsumentom końcowym.

30 Po piąte, skarżąca kwestionuje dokonaną przez Izbę Odwoławczą w pkt 82–84 zaskarżonej decyzji ocenę, zgodnie z którą zasadniczo prawdą jest, że kody produktów i opisy widniejące na fakturze mogą odsyłać do towarów ujętych w katalogu i wprowadzanych do obrotu pod znakiem towarowym, którego rzeczywiste używanie należy wykazać, lecz sytuacja ta sama w sobie jest hipotetyczna i nie jest oczywiście równoważna solidnemu i obiektywnemu dowodowi rzeczywistego używania – na wystarczającą skalę, jakiego wymaga się w celu wykazania rzeczywistego używania.

31 Zdaniem skarżącej nałożenie na nią obowiązku wykazania związku między każdym z 2919 wierszy wskazanych na fakturach i wymieniających towary objęte spornym znakiem towarowym a odniesieniami i fotografiami widniejącymi w katalogach nie było racjonalne. Skarżąca podnosi poza tym, że istnieją opisy towarów, które są powiązane z odniesieniami przytoczonymi w wykazach opakowań widniejących w załącznikach 4–9. Wspomniany wyżej obowiązek stanowi jej zdaniem wyjątkowo poważne obciążenie, przy tym mało praktyczne. Ponadto skarżąca twierdzi zasadniczo, że Izba Odwoławcza nie miała żadnego powodu, by nie dokonać weryfikacji wzajemnych odniesień ustanowionych przez Wydział Unieważnień ani by nie ustanowić ich samodzielnie w trakcie przeprowadzanej przez siebie analizy.

32 Po szóste, co się tyczy zakresu używania spornego znaku towarowego, skarżąca twierdzi, że dowody przedstawione w załącznikach 4–9 zawierały dużą liczbę faktur, która to liczba sama w sobie była wystarczająca do wykazania znacznej ilości sprzedanych towarów, a tym samym – zakresu używania rzeczonego znaku towarowego.

33 Konkretnie, skarżąca twierdzi, że łączna wartość dokonanej sprzedaży wynika z faktur adresowanych do odbiorców mających siedzibę na właściwym terytorium, co potwierdzają również wykazy opakowań i dokumenty celne przedstawione na poparcie owej sprzedaży. Poza tym, według skarżącej, kwoty zafakturowane w euro odnosiły się do towarów oznaczonych elementem „lav".

34 EUIPO podnosi, w pierwszej kolejności, że wbrew twierdzeniom skarżącej Izba Odwoławcza nie dopuściła się błędu w ocenie, jeśli chodzi o odbiorców faktur, i że zasadniczo Izba Odwoławcza nie sugerowała, że używanie powinno być ukierunkowane na konsumentów końcowych, by uznać je za używanie „na zewnątrz".

35 W drugiej kolejności, co się tyczy ciężaru i standardu dowodu, EUIPO wskazuje, że Izba Odwoławcza uznała, po pierwsze – w pkt 35 i 36 zaskarżonej decyzji, że dokumenty zawarte w załącznikach 4–9 są w dużej części wyraźne i zawierają kody produktów oraz odniesienia do spornego znaku towarowego, po drugie – w pkt 49 i 50 zaskarżonej decyzji, że faktury i dokumenty handlowe wykazują, iż towary były sprzedawane przez właściciela rzeczonego znaku towarowego lub za jego zgodą różnym podmiotom w kilku państwach członkowskich Unii, a zatem dowody zawierają wystarczającą liczbę wskazań dotyczących zasięgu terytorialnego podnoszonego używania, po trzecie – w pkt 53 zaskarżonej decyzji, że sporny znak towarowy pojawia się we wskazaniu towaru widniejącym na fakturach i w dokumentach handlowych, w katalogach i na zrzutach ekranu stron należących do witryny internetowej skarżącej oraz że używanie tego znaku towarowego miało charakter publiczny, „zewnętrzny" i oczywisty dla rzeczywistych lub potencjalnych konsumentów towarów, a po czwarte – w pkt 64 zaskarżonej decyzji, że przedstawione katalogi wykazywały używanie spornego znaku w odniesieniu do całej gamy towarów oznaczonych tym znakiem.

36 W trzeciej kolejności EUIPO stwierdziło, że Izba Odwoławcza wykazała w pkt 83, 84 i 87 zaskarżonej decyzji, że przeciwnie – skarżąca nie wykazała zakresu stosowania spornego znaku towarowego, ponieważ nie przedstawiła wyjaśnień lub dowodów umożliwiających ustanowienie wyraźnego związku między właściwymi towarami wskazanymi na różnych fakturach a pozostałą dokumentacją, w tym rozmaitymi kodami produktów. Ponadto EUIPO zauważa, że Izba Odwoławcza uznała, iż wzajemne odniesienia mogłyby nadać fakturom wymaganą wartość dowodową, której brakowało w uwagach skarżącej, oraz że Wydział Unieważnień orzekł na podstawie zwykłego prawdopodobieństwa lub domniemań.

37 W tym względzie EUIPO podnosi, podobnie jak skarżąca w ramach skargi, iż Sąd potwierdził już, że dokładne porównanie kodów produktów na odwzorowaniach towarów na fotografiach i w katalogach z jednej strony, z kodami na fakturach z drugiej strony, nie jest równoważne ze zwykłą oceną prawdopodobieństwa lub ze zwykłym domniemaniem, lecz stanowi racjonalny i logiczny proces w ramach oceny rzeczywistego użycia [zob. podobnie wyrok z dnia 17 lipca 2024 r., W.B. Studio/EUIPO – E.Land Italy (BF BELFE), T-54/23, niepublikowany, EU:T:2024:481, pkt 60, 61]. Ponadto EUIPO zauważa, że Izba Odwoławcza uznała w pkt 79, 80, 82 i 83 zaskarżonej decyzji pracę wykonaną przez Wydział Unieważnień i potwierdziła opisy towarów widniejące w dokumentach zawierających odniesienia do spornego znaku towarowego. Rzeczone odniesienia zawierają również – zgodnie z wyjaśnieniami

przedstawionymi przez skarżącą Wydziałowi Unieważnień i Izbie Odwoławczej – krótki opis towarów umożliwiający zidentyfikowanie na fakturach siedmiu przykładów kodów produktów, które można powiązać z katalogami. Skarżąca wyjaśniła bowiem w uwagach z dnia 14 kwietnia 2023 r. dotyczących dowodu używania i w uwagach z dnia 22 maja 2024 r. przedstawionych przez nią w odpowiedzi na odwołanie, że można było ustanowić wzajemne odniesienia między numerami referencyjnymi widniejącymi na stronach 122–127 katalogu produktów przedstawionego w załączniku 10 a fakturami. Skarżąca przedstawiła również wykaz towarów opatrzonych odniesieniami i widniejących na ilustracjach.

38 W tych okolicznościach, w czwartej kolejności, EUIPO uważa, że skarżąca nie miała żadnego powodu, aby przedstawić dodatkowe wyjaśnienia w celu powiązania każdego z artykułów wymienionych na fakturach z produktami w katalogach produktów, zatem Izba Odwoławcza nałożyła na nią, w szczególnych okolicznościach tej sprawy, nieracjonalne obciążenia dowodowe w rozumieniu rozporządzenia 2017/1001 i pkt 31 wyroku z dnia 19 października 2022 r., Louis Vuitton Malletier/EUIPO – Wisniewski (Przedstawienie wzoru w szachownicę II) (T-275/21, niepublikowanego, EU:T:2022:654).

39 W związku z powyższym EUIPO nie przedstawiło uwag w odpowiedzi na inne argumenty skarżącej i wnosi o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji.

40 Zgodnie z art. 18 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia 2017/1001 i art. 58 ust. 1 lit. a) tego samego rozporządzenia wygaśnięcie prawa właściciela unijnego znaku towarowego stwierdza się na podstawie wniosku złożonego do EUIPO, w przypadku gdy w nieprzerwanym okresie pięciu lat znak towarowy nie był rzeczywiście używany w Unii w odniesieniu do towarów lub usług, dla których został on zarejestrowany, i nie istnieją usprawiedliwione powody jego nieużywania.

41 Co się tyczy kryteriów oceny rzeczywistego używania, art. 10 ust. 3 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2018/625 z dnia 5 marca 2018 r. uzupełniającego rozporządzenie 2017/1001 oraz uchylającego rozporządzenie delegowane (UE) 2017/1430 (Dz.U. 2018, L 104, s. 1) stosuje się odpowiednio, zgodnie z art. 19 ust. 1 tegoż rozporządzenia, do postępowań w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku. Artykuł 10 ust. 3 wspomnianego rozporządzenia delegowanego przewiduje, że dowód używania powinien wskazywać miejsce, czas, zakres oraz charakter używania spornego znaku towarowego.

42 Ponadto zgodnie z art. 10 ust. 4 rozporządzenia delegowanego 2018/625 dowody rzeczywistego używania ograniczają się do przedłożenia dokumentów uzupełniających, takich jak opakowania, etykiety, cenniki, katalogi, faktury, fotografie, ogłoszenia prasowe oraz oświadczenia pisemne, o których mowa w art. 97 ust. 1 lit. f) rozporządzenia 2017/1001.

43 W ramach postępowania w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku towarowego to właściciel tego znaku jest zobowiązany, co do zasady, wykazać rzeczywiste używanie tego znaku (zob. wyrok z dnia 23 stycznia 2019 r., Klement/EUIPO, C-698/17 P, niepublikowany, EU:C:2019:48, pkt 57 i przytoczone tam orzecznictwo).

44 Rzeczywistego używania znaku nie można dowieść za pomocą prawdopodobieństwa lub domniemań, lecz musi się ono opierać na konkretnych i obiektywnych dowodach, z których wynika, że znak był używany faktycznie i na wystarczającą skalę na danym rynku. Należy zatem przeprowadzić całościową ocenę, która będzie uwzględniać wszystkie czynniki mające znaczenie w okolicznościach danej sprawy i która będzie zakładać pewną współzależność branych pod

uwagę czynników [zob. wyrok z dnia 8 lipca 2020 r., Euroapotheca/EUIPO – General Nutrition Investment (GNC LIVE WELL), T-686/19, niepublikowany, EU:T:2020:320, pkt 35 i przytoczone tam orzecznictwo].

45 Nie jest wymagane, by każdy dowód zawierał informacje o każdym z czterech elementów, których powinien dotyczyć dowód rzeczywistego używania, czyli o miejscu, czasie, charakterze i zakresie używania. Łańcuch dowodów może pozwolić na wykazanie okoliczności faktycznych, które podlegają udowodnieniu, mimo że żaden z tych dowodów rozpatrywany odrębnie nie byłby wystarczająco silny, aby stanowić dowód prawdziwości tych okoliczności [zob. wyrok z dnia 5 marca 2019 r., Meblo Trade/EUIPO – Meblo Int (MEBLO), T-263/18, niepublikowany, EU:T:2019:134, pkt 84 i przytoczone tam orzecznictwo]. Ponadto kwestia, czy znak towarowy był rzeczywiście używany, powinna zostać oceniona całościowo przy uwzględnieniu wszystkich dostępnych elementów. Chodzi zatem nie o to, by każdy z dowodów został przeanalizowany odrębnie, lecz o to, by zostały one przeanalizowane łącznie w celu ustalenia ich najbardziej prawdopodobnego i spójnego znaczenia [zob. wyrok z dnia 21 listopada 2013 r., Recaro/OHIM – Certino Mode (RECARO), T-524/12, niepublikowany, EU:T:2013:604, pkt 31 i przytoczone tam orzecznictwo].

46 Tytułem wstępu, jak potwierdzono na rozprawie, ponieważ w ramach niniejszego postępowania nie zakwestionowano czasu, miejsca ani charakteru używania spornego znaku towarowego, należy zbadać przedstawione informacje i wysunięte przez strony argumenty w zakresie, w jakim dotyczą one zakresu rzeczywistego używania oraz ciężaru dowodu tego używania, który spoczywa na właścicielu rzeczonego znaku towarowego.

47 W tych okolicznościach należy przypomnieć, po pierwsze, iż strony są zgodne co do tego, co wynika także z pkt 6 i 40 zaskarżonej decyzji, że rozpatrywany okres odnoszący się do czasu używania spornego znaku towarowego to okres od dnia 8 grudnia 2017 r. do dnia 7 grudnia 2022 r.

48 Po drugie, z pkt 49 i 50 zaskarżonej decyzji wynika, iż dowody przedstawione przez skarżącą, która jest podmiotem mającym siedzibę poza Unią, a mianowicie w Turcji, wykazują, że oferowane przez nią towary były sprzedawane przez nią samą lub, za jej zgodą, przez innych dystrybutorów różnym podmiotom w kilku państwach członkowskich Unii, w tym między innymi w Austrii, Belgii, Bułgarii, Chorwacji, Danii, Grecji, Hiszpanii, Irlandii, na Litwie, na Malcie, w Niderlandach, Niemczech, Polsce, Republice Czeskiej, Rumunii, na Słowacji, w Szwecji, na Węgrzech i we Włoszech, i że walutą wymienianą na różnych fakturach i w różnych dokumentach handlowych było głównie euro.

49 Po trzecie, co się tyczy charakteru używania spornego znaku towarowego, z pkt 51–64 zaskarżonej decyzji wynika, że dowody zawierały wystarczającą liczbę przykładów używania rzeczonego znaku towarowego, by uznano, iż używano go w odniesieniu do towarów jako wskazania ich pochodzenia handlowego.

50 Po czwarte, Izba Odwoławcza stwierdziła w pkt 51–53 zaskarżonej decyzji, że sporny znak towarowy był używany jako znak towarowy w obrocie handlowym, między innymi dlatego, iż rzeczonego znaku towarowego używano publicznie, „na zewnątrz” i w sposób oczywisty dla rzeczywistych lub potencjalnych konsumentów rozpatrywanych towarów na terytorium Unii. Konkretnie, Izba Odwoławcza stwierdziła, że oczywisty związek między rzeczonym używaniem jako wskazaniem pochodzenia handlowego i formą reklamy z jednej strony, a będącymi przedmiotem odwołania odpowiednimi towarami należącymi do klasy 21 z drugiej strony, został wystarczająco wykazany.

51 Ponadto, po piąte, w pkt 54–62 zaskarżonej decyzji Izba Odwoławcza stwierdziła, że dowody przedstawione przez skarżącą wykazują zasadniczo używanie zarejestrowanego znaku.

52 Jednak, co się tyczy zakresu używania spornego znaku towarowego, Izba Odwoławcza uznała – przeciwnie niż Wydział Unieważnień, że nie może stwierdzić na podstawie całości dowodów, iż rzeczywiste używanie rzeczonego znaku towarowego udowodniono w stopniu wystarczającym w odniesieniu do rozpatrywanych towarów będących przedmiotem odwołania, a ponadto że wspomnianego używania, w tym rozumieniu, nie można wykazać poprzez zwykłe prawdopodobieństwo lub domniemania.

53 W tym względzie, po pierwsze, co się tyczy katalogów przedstawionych w załącznikach 10 i 11, Izba Odwoławcza stwierdziła w pkt 71–73 zaskarżonej decyzji, że zostały one dostarczone w językach angielskim i tureckim, że dotyczyły lat 2014 i 2023 oraz że wyraźnie pokazywały sporny znak towarowy w postaci słownego znaku towarowego lub znaku graficznego w odniesieniu do różnych wyrobów ze szkła, lecz że nie można wnioskować w żaden sposób co do zakresu takiego używania, ponieważ trudno było stwierdzić, w jakich miejscach owe katalogi wydrukowano lub opublikowano, bądź wskazać miejsca lub charakter ich dystrybucji. Ponadto Izba Odwoławcza stwierdziła, że katalogi nie dowodzą, iż rozpatrywane towary były rzeczywiście oferowane pod spornym znakiem towarowym w rozpatrywanym okresie i na właściwym terytorium. W tym względzie Izba Odwoławcza zarzuciła również skarżącej, iż ta nie przedstawiła dodatkowych informacji.

54 Po drugie, Izba Odwoławcza stwierdziła, iż prawdą jest, że dowody przedstawione przez skarżącą opierają się w dużej mierze na przedstawionych w załącznikach 4–9 fakturach i dokumentach handlowych, które wykazują rzeczywistą sprzedaż rozpatrywanych towarów. Jednak uznała ona, że dokumenty te nie mają wymaganej wartości dowodowej, ponieważ zasadniczo nie jest możliwe określenie konkretnych towarów oznaczonych różnymi kodami produktów, określenie ich wartości sprzedaży ani częstotliwości i czasu trwania owej sprzedaży oraz ponieważ rzeczone faktury nie dowodzą, iż towary, które miały być oznaczone spornym znakiem towarowym, były kiedykolwiek oferowane w punkcie sprzedaży w Unii, a tym bardziej zakupione przez konsumenta końcowego. Ponadto Izba Odwoławcza zarzuciła skarżącej, iż ta nie przedstawiła ani faktur sprzedaży, które wystawiła lokalnym dystrybutorom lub konsumentom końcowym, ani dobrej jakości fotografii towarów w punktach sprzedaży detalicznej na terytorium Unii, ani też katalogów lub jakichkolwiek innych materiałów reklamowych dowodzących używania znaku towarowego wobec konsumentów w Unii.

55 Podobnie, po trzecie, w pkt 83 zaskarżonej decyzji Izba Odwoławcza zarzuciła zasadniczo skarżącej, że ta nie przedstawiła większej liczby szczegółów odnośnie do treści faktur i do towarów, których faktury te konkretnie dotyczyły, oraz zignorowała pracę Wydziału Uzależnień, który ustanowił odniesienia. W związku z tym Izba Odwoławcza stwierdziła, że skarżąca nie była w stanie przedstawić istnienia wyjaśnionego, wyrażonego i ukazanego związku, pozwalającego na ustalenie, do których towarów z katalogów odnoszą się kody, oraz że nie jest możliwe wywnioskowanie z rzeczonych kodów, o które konkretnie towary chodzi i jaki jest zakres ich używania. Według Izby Odwoławczej brak takich wyjaśnień zmienia i osłabia wartość dowodową faktur. Izba Odwoławcza stwierdziła również w pkt 84 zaskarżonej decyzji, że wszystkie przedstawione dowody nie wystarczają, by stanowić zbiór solidnych i obiektywnych dowodów faktycznego używania. Ponadto, według Izby Odwoławczej, rzeczony zbiór nie odpowiada wymogom, które powinien on spełniać w celu wykazania rzeczywistego używania spornego znaku

towarowego. Wobec tego Izba Odwoławcza uznała, że jest zasadniczo zmuszona ograniczyć swoje badanie, ponieważ nie może ono być oparte – ze względu na brak przekonujących dowodów – na domniemaniach lub prawdopodobieństwach.

56 Wreszcie, po czwarte, w pkt 85 zaskarżonej decyzji Izba Odwoławcza zarzuciła skarżącej dostarczenie dokumentów wyjątkowo złej jakości, co utrudniało ich lekturę i zrozumienie, a w pkt 86 rzeczonej decyzji – przedstawienie faktur, które zawierały kody produktów niezawierające wzmianki „lv-” odnoszącej się do spornego znaku towarowego. Wobec tego Izba Odwoławcza stwierdziła, że suma zafakturowanych kwot nie odpowiadała wyłącznie sprzedaży towarów objętych rzeczonym znakiem towarowym.

57 Jak wynika z orzecznictwa oraz z pkt 43–45 powyżej, nawet jeśli wartość dowodowa jednego z dowodów jest ograniczona do tego stopnia, że dowód ten, rozpatrywany odrębnie, nie wykazuje z całą pewnością, czy – i w jaki sposób – dane towary wprowadzono na rynek, i nawet jeśli ów dowód nie jest w związku z tym sam w sobie rozstrzygający, to jednak można go uwzględnić przy całościowej ocenie rzeczywistego charakteru używania znaku. Jest tak przykładowo, jeśli dowód ten potwierdza inne istotne w danej sprawie czynniki [zob. podobnie wyrok z dnia 6 marca 2014 r., Anapurna/OHIM – Annapurna (ANNAPURNA), T-71/13, niepublikowany, EU:T:2014:105, pkt 45 i przytoczone tam orzecznictwo].

58 W niniejszym przypadku w pierwszej kolejności należy zauważyć, że Izba Odwoławcza mogła z łatwością zbadać wszystkie dowody przedstawione przez skarżącą i że ustaliła na tej podstawie w sposób uzasadniony czas, miejsce i używanie spornego znaku towarowego. Konkretnie, w pkt 35 i 36 zaskarżonej decyzji Izba Odwoławcza stwierdziła, że dokumenty zawarte w załącznikach 4–9 są w dużej części wyraźne i zawierają kody produktów oraz wzmianki o spornym znaku towarowym. Ponadto Izba Odwoławcza stwierdziła również, że kluczowe informacje widniejące w dostarczonych dokumentach są jasne i zrozumiałe, co sprawia, że są one w dużej mierze wyraźne i wystarczające do celów niniejszego postępowania.

59 Tym samym Izba Odwoławcza zaprzecza sama sobie w uzasadnieniu, gdy zarzuca skarżącej w pkt 84–86 zaskarżonej decyzji przedstawienie dowodów złej jakości, niestanowiących solidnych i obiektywnych dowodów używania spornego znaku towarowego.

60 W drugiej kolejności Izba Odwoławcza dopuściła się również sprzeczności w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, gdy w pkt 72 i 73 rzeczonej decyzji stwierdziła, że katalogi produktów zawarte w załącznikach 10 i 11 nie dowodzą, że rozpatrywane towary były faktycznie oferowane w sprzedaży na właściwym terytorium, podczas gdy wcześniej, w pkt 70 i 71 tej samej decyzji, stwierdziła – na podstawie wspomnianych katalogów – iż skarżąca działa w przemyśle wyrobów szklanych i eksportuje swoje towary do 140 krajów, w tym do państw członkowskich Unii, i stwierdziła ponadto jednocześnie istnienie biura marketingu i sprzedaży części rzeczonych towarów we Włoszech.

61 W trzeciej kolejności wbrew temu, co twierdzi EUIPO, z pkt 76 zaskarżonej decyzji wynika, że Izba Odwoławcza zamierzała nałożyć na skarżącą obowiązek przedstawienia jako dowodu używania spornego znaku towarowego jakiegokolwiek dowodu pozwalającego wykazać sprzedaż rozpatrywanych towarów konsumentom końcowym na terytorium Unii. Tymczasem stwierdzenie, że używanie znaku towarowego „na zewnątrz” w rozumieniu orzecznictwa musi polegać na używaniu go wobec konsumentów końcowych, skutkowałoby wyłączeniem znaków towarowych używanych jedynie w relacjach między spółkami z ochrony wynikającej z rozporządzenia 2017/1001. Właściwy krąg odbiorców, do których kieruje się znaki towarowe,

nie obejmuje bowiem jedynie konsumentów końcowych, lecz także specjalistów, klientów przemysłowych i innych profesjonalnych użytkowników [zob. wyrok z dnia 1 marca 2023 r., Worldwide Brands/EUIPO – Wan (CAMEL), T-552/21, niepublikowany, EU:T:2023:98, pkt 88 i przytoczone tam orzecznictwo].

62 Tym samym Izba Odwoławcza naruszyła prawo, gdy zasadniczo nałożyła na skarżącą obowiązek przedstawienia jako dowodu rzeczywistego używania spornego znaku towarowego dowodu sprzedaży rozpatrywanych towarów konsumentom końcowym. Wynika z tego ponadto, że dowód sprzedaży rozpatrywanych towarów konsumentom końcowym nie ma znaczenia w niniejszej sprawie, tak więc należy odrzucić informacje i argumenty przedstawione przez skarżącą w pkt 41 i 42 skargi, bez potrzeby orzekania w przedmiocie ich dopuszczalności.

63 W czwartej kolejności należy przypomnieć, że w pkt 88 zaskarżonej decyzji Izba Odwoławcza stwierdziła, iż akta sprawy nie zawierają wystarczających dowodów pozwalających wnioskować o zakresie używania spornego znaku towarowego w odniesieniu do rozpatrywanych towarów, nawet jeśli rozpatruje się je łącznie.

64 W tym względzie, po pierwsze, prawdą jest, że załączniki 10 i 11 nie pozwalają na wykazanie w sposób wyraźny i jednoznaczny używania spornego znaku towarowego na właściwym terytorium i w rozpatrywanym okresie. Jednak zgodnie z orzecznictwem należy stwierdzić, że z uwagi na to, iż okres żywotności handlowej towaru rozciąga się ogólnie na podany okres, a ciągłość używania należy do wskazań, które należy wziąć pod uwagę, aby ustalić, że używanie miało obiektywnie na celu wykreowanie lub zachowanie udziału rynkowego, dokumenty niepochodzące z rozpatrywanego okresu – choć nie są pozbawione znaczenia – powinny zostać wzięte pod uwagę i ocenione łącznie z pozostałymi materiałami, gdyż mogą one stanowić dowód rzeczywistego i poważnego wykorzystania handlowego znaku towarowego [zob. wyrok z dnia 16 czerwca 2015 r., Polytetra/OHIM – EI du Pont de Nemours (POLYTETRAFLON), T-660/11, EU:T:2015:387, pkt 54 i przytoczone tam orzecznictwo].

65 W niniejszym przypadku, jak słusznie wskazała Izba Odwoławcza w pkt 53 zaskarżonej decyzji, załączniki 10 i 11 wykazują używanie oczywiste i „na zewnątrz” spornego znaku towarowego w obrocie handlowym w latach 2014–2023, czyli w okresie dłuższym niż rozpatrywany okres, co stanowi istotną wskazówkę przy ocenie zakresu używania w okolicznościach niniejszej sprawy. Wynika z tego, że Izba Odwoławcza dopuściła się błędu w ocenie, gdy nie zbadała – w ramach oceny zakresu używania – w sposób racjonalny i całościowy załączników 10 i 11, łącznie ze wszystkimi odniesieniami i istotnymi informacjami, które wynikały z załączników 4–9.

66 Po drugie, w pkt 49 i 50 zaskarżonej decyzji Izba Odwoławcza stwierdziła, że wszystkie faktury i dokumenty handlowe pokazują, że rozpatrywane towary były sprzedawane przez skarżącą lub za jej zgodą różnym podmiotom w kilku państwach członkowskich Unii i że dokumenty te dostarczają wystarczających wskazówek odnośnie do zasięgu terytorialnego podnoszonego używania. Ponadto w pkt 53 zaskarżonej decyzji Izba Odwoławcza stwierdziła, że sporny znak towarowy pojawia się we wskazaniach towarów widniejących na fakturach i w dokumentach handlowych, w katalogach i na zrzutach ekranu stron należących do witryny internetowej skarżącej i że używanie spornego znaku towarowego miało charakter publiczny, „zewnętrzny” i oczywisty dla odbiorców z Unii. Wreszcie, w pkt 64 zaskarżonej decyzji Izba Odwoławcza stwierdziła, że katalogi wykazują używanie spornego znaku towarowego w odniesieniu do całej gamy towarów oznaczonych tym znakiem.

67 Z akt postępowania przed EUIPO wynika, że skarżąca przedstawiła 902 strony faktur odnoszących się do sprzedaży wielu towarów objętych spornym znakiem towarowym, a większość przypisanych im odniesień wyraźnie odnosi się do spornego znaku towarowego poprzez użycie elementu „lv" przed kodem danego produktu, możliwego do określenia w drodze porównania z katalogami przedstawionymi w załącznikach 10 i 11.

68 W okolicznościach niniejszej sprawy nieracjonalne byłoby bowiem stwierdzenie, że towarów wprowadzanych do obrotu przez przedsiębiorstwo nie można wyraźnie rozpoznać po ich kodzie produktu w katalogach producenta, ponieważ niemożliwe miało być określenie miejsca, gdzie wspomniane katalogi zostały wydrukowane, oraz ich faktycznej dystrybucji na właściwym terytorium w rozpatrywanym okresie. Ponadto, jak wynika z orzecznictwa przytoczonego w pkt 64 powyżej, właśnie okoliczność, że towary są oferowane w sprzedaży w okresie dłuższym niż okres wyznaczający rozpatrywany okres, może nadawać większą moc argumentom przemawiającym za okresem używania spornego znaku towarowego.

69 Po trzecie, jak wynika z utrwalonego orzecznictwa oraz orzecznictwa przytoczonego w pkt 37 powyżej, dokładne porównanie kodów produktów na odwzorowaniach owych produktów na fotografiach i w katalogach z jednej strony, z kodami na fakturach z drugiej strony, nie jest równoważne ze zwykłą oceną prawdopodobieństwa lub ze zwykłym domniemaniem, lecz stanowi racjonalny i logiczny proces w ramach oceny rzeczywistego użycia [zob. podobnie wyroki: z dnia 27 kwietnia 2022 r., LG Electronics/EUIPO – Anferlux-Electrodomésticos (SmartThinQ), T-181/21, niepublikowany, EU:T:2022:247, pkt 91; z dnia 6 września 2023 r., Weider Germany/EUIPO – Den i Nosht (YIPPIE!), T-45/22, niepublikowany, EU:T:2023:513, pkt 42; z dnia 17 lipca 2024 r., W.B. Studio/EUIPO – E.Land Italy (BELFE), T-50/23, niepublikowany, EU:T:2024:480, pkt 60, 61]. W tym względzie skarżąca słusznie wskazała na rozprawie, że Izba Odwoławcza, a tym bardziej Wydział Unieważnień nie przekroczyły uprawnień, gdy powiązały, z własnej inicjatywy lub na podstawie całościowej oceny przedstawionych im dowodów, odwzorowania towarów na fotografiach i w katalogach z jednej strony, z fakturami obejmującymi te towary z drugiej strony, opierając się na wskazaniu przez nie odpowiednich kodów produktów, które były identyczne (zob. podobnie wyrok z dnia 17 lipca 2024 r., BF BELFE, T-54/23, niepublikowany, EU:T:2024:481, pkt 61).

70 Tym samym Izba Odwoławcza dopuściła się błędu w ocenie, gdy w pkt 87 zaskarżonej decyzji stwierdziła, że Wydział Unieważnień oparł swoje badanie dotyczące zakresu używania spornego znaku towarowego na wnioskach wyciągniętych z przedstawionych dowodów bez pełnej świadomości ich treści i że orzekł on zatem na podstawie prawdopodobieństw lub domniemań.

71 W szczególności z jednej strony z pkt 81 i 82 zaskarżonej decyzji, a z drugiej strony ze stron 11–13 uwag skarżącej z dnia 14 kwietnia 2023 r. dotyczących dowodu używania oraz ze stron 12 i 13 przedstawionych przez nią w odpowiedzi na odwołanie uwag z dnia 22 maja 2024 r. wynika, że skarżąca wskazała i wyjaśniła Wydziałowi Unieważnień oraz Izbie Odwoławczej, iż można było ustanowić wzajemne odniesienia między numerami referencyjnymi towarów widniejących na stronach 122 i 127 katalogu przedstawionego w załączniku 10 a fakturami, oraz przedstawiła wykaz towarów opatrzonych odniesieniami i widniejących na ilustracjach. Ponadto należy również zauważyć, że Izba Odwoławcza nie uzasadnia też w sposób jasny i wystarczający powodów, z jakich odstąpiła od oceny Wydziału Unieważnień oraz odrzuciła zasadność wzajemnych odniesień ustanowionych przez ów wydział i pozwalających jej określić, na podstawie informacji, które wydział ten uznał za konkretne i istotne, zakres używania spornego znaku towarowego. Wobec tego decyzja Izby Odwoławczej jest również obarczona wadą w postaci braku uzasadnienia.

72 W związku z tym, po czwarte, z pkt 81–83 zaskarżonej decyzji wynika, że wyjaśnienia przedstawione przez skarżącą Wydziałowi Unieważnień, a następnie Izbie Odwoławczej, mogły kłaść nacisk na sprzedaż kilku towarów wymienionych w pkt 5 powyżej, w rozpatrywanym okresie oraz w ilościach i za kwoty wystarczająco znaczące, by stwierdzić ciągłe, rzeczywiste i konsekwentne używanie spornego znaku towarowego w odniesieniu do towarów, których dotyczyła decyzja, w świetle orzecznictwa, zgodnie z którym znak towarowy jest rzeczywiście używany w rozumieniu art. 58 ust. 1 lit. a) rozporządzenia 2017/1001 wówczas, gdy jest on używany zgodnie ze swoją podstawową funkcją, jaką jest zagwarantowanie, że towary lub usługi, dla których został on zarejestrowany, pochodzą z określonego przedsiębiorstwa w celu wykreowania lub zachowania rynku zbytu dla tych towarów i usług, z wyłączeniem przypadków używania o charakterze symbolicznym, mającym na celu jedynie utrzymanie praw do znaku towarowego (wyrok z dnia 3 lipca 2019 r., Viridis Pharmaceutical/EUIPO, C-668/17 P, EU:C:2019:557, pkt 38; zob. także analogicznie wyrok z dnia 11 marca 2003 r., Ansul, C-40/01, EU:C:2003:145, pkt 43).

73 Tak czy inaczej, z załączników 4–9 jasno wynika, że jak podnosi skarżąca, towary oznaczone spornym znakiem towarowym były sprzedawane na właściwym terytorium w latach 2017–2022. Można bowiem stwierdzić, zgodnie z argumentami skarżącej, że faktury obejmują 2919 wierszy zawierających odniesienie LV i odnoszących się w ten sposób, jak wynika z pkt 67 powyżej, do sprzedaży wprowadzanych do obrotu przez skarżącą towarów, której łączna wartość w rozpatrywanym okresie przekracza 6,485 mln EUR.

74 Ponadto, gdy Izba Odwoławcza zarzuciła skarżącej w pkt 72 i 83 zaskarżonej decyzji, iż ta celowo nie przedstawiła dodatkowych informacji bądź świadomie postanowiła nie przedstawiać większej liczby szczegółów dotyczących dokładnych odniesień widniejących na fakturach, izba ta zamierzała, jak wynika z lektury pkt 73–85 rzeczonej decyzji, nałożyć na skarżącą obowiązek wykonania pracy polegającej na ustanowieniu wzajemnych odniesień między wszystkimi 2919 wierszami na fakturach a każdym z odpowiednich towarów widniejących w katalogach. Poza tym, jak potwierdzono na rozprawie, Izba Odwoławcza nie wystąpiła o jakąkolwiek dodatkową informację lub jakiekolwiek dodatkowe wyjaśnienie, zatem nie może ona zarzucać skarżącej jakiegokolwiek celowego powstrzymania się od przedstawienia dowodów lub okoliczności faktycznych, których przedstawienie było zdaniem Izby Odwoławczej obowiązkiem skarżącej. Tymczasem Izba Odwoławcza była w stanie, rozsądnie rzecz biorąc, dokonać oceny zakresu rzeczywistego używania spornego znaku towarowego na podstawie wszystkich przedstawionych jej dowodów, rozpatrywanych łącznie, lub na podstawie różnych wskazówek wyłaniających się na kolejnych etapach przeprowadzanego przez nią badania, lub też dzięki wskazówkom, których udzieliła skarżąca w kolejnych pismach i które zostały powtórzone przez Wydział Unieważnień.

75 W tych okolicznościach należy zatem stwierdzić, z jednej strony, że Izba Odwoławcza dopuściła się błędu w ocenie w odniesieniu do zakresu badania dowodów przedstawionych przez skarżącą w celu wykazania zakresu używania spornego znaku towarowego, z drugiej zaś strony, że zamierzała ona nałożyć na skarżącą nadmierne wymogi w odniesieniu do jakości dowodów oraz nieracjonalne obciążenia dowodowe w ramach postępowania w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku z powodu braku rzeczywistego używania.

76 W tym względzie, po piąte, prawdą jest, że co do zasady to do właściciela spornego znaku, a nie do EUIPO, działającego z urzędu, należy wykazanie rzeczywistego używania tego znaku (wyrok z dnia 26 września 2013 r., Centrotherm Systemtechnik/OHIM i centrotherm Clean Solutions,

C-610/11 P, EU:C:2013:593, pkt 63). Jednak, jak przypomniano w pkt 42 powyżej, dowód rzeczywistego używania ogranicza się do przedstawienia dokumentów potwierdzających, takich jak cenniki, katalogi lub faktury, co ma miejsce w niniejszym przypadku.

77 Ponadto zgodnie z przytoczonym w pkt 44 powyżej orzecznictwem dowód rzeczywistego używania powinien opierać się na konkretnych i obiektywnych dowodach, z których wynika, że znak był używany faktycznie i na wystarczającą skalę na danym rynku. Jednakże ów wymóg dotyczący przedstawienia przekonującego dowodu nie może skutkować nieracjonalnymi lub nadmiernymi obciążeniami dowodowymi ani opierać się na bardziej restrykcyjnych wymogach w odniesieniu do jakości dowodów niż wymogi przypomniane w orzecznictwie dotyczącym art. 18 ust. 1 oraz art. 58 ust. 1 lit. a) rozporządzenia 2017/1001.

78 Tytułem wstępu należy od razu oddalić argumenty EUIPO przedstawione w odpowiedzi na skargę, opierające się zasadniczo na wnioskach wyciągniętych z wyroku z dnia 5 października 2022 r., Puma/EUIPO – CMS (CMS Italy) (T-711/20, niepublikowanego, EU:T:2022:604), dotyczącego postępowania w sprawie naruszenia renomy na podstawie art. 8 ust. 5 rozporządzenia 2017/1001, które jest postępowaniem niezależnym względem niniejszego postępowania i którego szczególnych wymogów nie można zrównywać z wymogami tego postępowania.

79 W niniejszej sprawie Izba Odwoławcza przyjęła bardzo rygorystyczne podejście, gdy w pkt 83 zaskarżonej decyzji nałożyła na skarżącą wymóg ustanowienia wyraźnego związku między różnymi kodami na fakturach a odnośnymi produktami, który to związek byłby „wyjaśniony, wyrażony i ukazany”. Tymczasem Izba Odwoławcza nie może, bez dopuszczenia się naruszenia prawa, nałożyć w ramach postępowania w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku na podstawie art. 18 ust. 1 oraz art. 58 ust. 1 lit. a) rozporządzenia 2017/1001 wymogu odnośnie do jakości dowodu wykraczającego poza poziom dopuszczalności dowodu rzeczywistego używania na wystarczającą skalę, które potwierdzono by wystarczającymi informacjami lub łańcuchem poszlak, jakie wyłoniły się w konsekwencji współzależności różnych istotnych czynników w rozumieniu orzecznictwa przytoczonego w pkt 44 i 45 powyżej.

80 Po szóste, należy przypomnieć, podobnie jak uczyniło to EUIPO w odpowiedzi na skargę (zob. pkt 38 powyżej), że stosowanie wymogów prawnych dotyczących ciężaru dowodu, który w ramach postępowania w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku spoczywa na właścicielu znaku towarowego w celu wykazania rzeczywistego używania spornego znaku towarowego, nie powinno prowadzić do nałożenia na owego właściciela nieracjonalnych obciążeń dowodowych.

81 Nałożenie nieracjonalnych lub nadmiernych obciążeń dowodowych może prowadzić do naruszenia prawa do dobrej administracji, które należy do ogólnych zasad prawa Unii i które jest również zapisane w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej [zob. analogicznie wyroki: z dnia 19 października 2022 r., Przedstawienie wzoru w szachownicę II, T-275/21, niepublikowany, EU:T:2022:654, pkt 31; z dnia 6 marca 2024 r., Lidl Stiftung/EUIPO – MHCS (Odcień koloru pomarańczowego), T-652/22, niepublikowany, EU:T:2024:152, pkt 87; postanowienie z dnia 1 lipca 2025 r., Santos/EUIPO (Kształt wyciskarki do cytrusów), T-668/24, niepublikowane, EU:T:2025:668, pkt 31].

82 W świetle wszystkich powyższych rozważań należy stwierdzić, że po pierwsze, jak wynika z pkt 58–60 powyżej, w zaskarżonej decyzji Izby Odwoławczej dopuszczono się kilku sprzeczności w uzasadnieniu, po drugie, jak wynika z pkt 67–75 powyżej, Izba Odwoławcza dopuściła się kilku

błędów w ocenie oraz naruszeń prawa przy badaniu dowodów dotyczących zakresu używania spornego znaku towarowego, a po trzecie, ustanowiła ona wobec skarżącej z tego względu nadmierne wymagania w odniesieniu do jakości dowodów, a tym samym nałożyła na nią nieracjonalne obciążenia dowodowe, z naruszeniem art. 18 ust. 1 i art. 58 ust. 1 lit. a) rozporządzenia 2017/1001, w związku z czym należy uwzględnić jedyny zarzut skarżącej i stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji.

W przedmiocie kosztów

83 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.

84 Zważywszy, że stwierdzono nieważność zaskarżonej decyzji, należy – zgodnie z żądaniem strony skarżącej – postanowić, że EUIPO pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez skarżącą.

Z powyższych względów

SĄD (trzecia izba)

orzeka, co następuje:

1) **Stwierdza się nieważność decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 22 sierpnia 2024 r. (sprawa R 214/2024-4).**

2) **EUIPO pokrywa, oprócz własnych kosztów, koszty poniesione przez Gürok Turizm ve Madencilik AŞ.**

Škvařilová-Pelzl Nõmm Kukovec

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 19 listopada 2025 r.

Podpisy